

Publicerad 2017-08-21 21:57 av Knoparemoj

GLÄDJEN I KÄRLEKEN

Man känner fast mark under fötterna och livet går i blom
Denna ödesmättade jord, rena trolleriet med stor trolldom
Kan någon förstå detta mirakel, att vi lever och andas
Men snart kommer den tid när allt är slut och slutet randas

Glädjen av varandra har varit en stor tillgång och inspiration
Vi har alla olika gener men styrs riktigt av kärlekens hormon
De sjungande skogarna har varit en trygghet på alla sätt och vis
Med vitsipporna och blåsippor och med både blåbär och lingonris

Det klart att man borde inse att detta är något som jag har upplevt
Att allting inte är perfekt men de säger att det goda ska vara lite skevt
Vi människor har en benägenhet att vilja ha så mycket vi någonsin kan
Detta är väl något vi borde bekänna och vara lite samvetsgrann

Den horisont av frågor vad som kan finnas bakom de dimhöljda bergen
Att man vet att det finns något och detta har nog suttit i benmärgen
Ännu är inget förlorat det finns tid till förlåtelse och försoning

Man borde dubbla kärleken det är väl det rätta, när det gäller kloning

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Knoparemoj med Poeter.se id #61841 innehar upphovsrätten